

หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺม

พระอาจารย์ฝั้นแสดงธรรมให้สมเด็จพระสังฆราช ฟัง

- ทำจิตให้เป็นสมาธิเราต้องตั้งสมาธิให้ได้ •

จากนั้นจึงหันมาทางพระอาจารย์ฝั้น ให้อธิบายธรรมให้ฟังอีกเป็นองค์สุดท้าย พระอาจารย์ฝั้นจึงได้อธิบายธรรมถวายโดยมีอรรถดังนี้

“ให้ท่านทำจิตเป็นสมาธิยกวชิระกรรม ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ยกอันนี้ไว้เสียก่อน ทำจิตให้เป็นสมาธิ เราต้องตั้งสมาธิให้ได้ ภาวนากำหนดจิตให้เป็นสมาธิ พอตั้งเป็นสมาธิได้แล้ว ให้เป็นหลัก เปรียบเหมือนเราจะนับตั้งร้อยตั้งพัน ก็ต้องตั้งหนึ่งเสียก่อน ถ้าเราไม่ตั้งหนึ่งเสียก่อนก็ไปไม่ได้ ฉันทใด จิตของเราจะรู้ได้เราก็กตั้งจิตของเราเป็นสมาธิเสียก่อน เปรียบเหมือนนัยหนึ่งคือเสมือนเราจะปลูกต้นไม้ พอปลูกลงแล้วก็มีคนเขาว่าปลูกตรงนั้นมันจะงามดีกว่าออกไปปลูกตรงนั้น และก็มีคนเขามาบอกอีกว่าตรงโน้นดีกว่าก็ออกไปปลูกตรงโน้นอีก ทำอย่างนี้ ผลที่สุดต้นไม้ก็ตายทิ้งเสียเปล่า ๆ ไม่ได้อะไรเสียอย่าง ฉันทใด เราทำอะไรจะปลูกอะไรก็ฝังให้มันแน่น ไม่ต้องถอนไปไหน มันเกิดขึ้นเอง นี่แหละสมาธิ ฉันทใดก็ฉันทนั้นแหละ หรืออีกนัยหนึ่ง เปรียบเหมือนเราจะขุดน้ำบ่อ ต้องการน้ำในพื้นที่นั้น เราขุดลงไปแห่งเดียวเท่านั้น พอเราขุดไปได้หน่อยเดียวได้น้ำลึก ๒-๓ บาทแล้ว มีคนเขาบอกว่าที่นั่นมันตื้น เราก็กย้ายไปขุดที่อื่นอีก พอคนอื่นเขาบอกว่าตรงนั้นไม่ดี ตรงนี้ไม่ดี ก็ย้ายไปย้ายมา ผลที่สุดก็ไม่ได้กินน้ำ ใครจะว่าก็ช่างเขา ขุดมันแห่งเดียวคงถึงน้ำ ฉันทใด เปรียบเหมือนสมาธิของเราต้องตั้งไว้แห่งเดียวเท่านั้น เมื่อเราตั้งไว้แห่งเดียว ไม่ต้องไปอื่นไกล ไม่ต้องส่งไปข้างหน้า ช่างหลัง ไม่ต้องคิดถึงอดีต อนาคต กำหนดจิตให้สงบอันเดียวเท่านั้น

ขอให้ท่านทำสมาธิภาวนา ทำจิตให้สงบ ให้พิจารณาแยกธาตุ แยกขันธ์และอายตนะ ออกเป็นส่วนๆ ตามความเป็นจริง พิจารณาให้เห็นความเป็นไปของสิ่งเหล่านั้นตามหน้าที่ของมัน ให้แยกกายออกจากจิต แยกจิตออกจากกาย ให้ยึดเอาตัวจิต คือผู้รู้ เป็นหลัก พร้อมด้วยสติ ธาตุทั้ง ๔ คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ ให้พิจารณาให้อยู่ในสภาพของมันเองแต่ละอย่าง เมื่อพิจารณาตามความเป็นจริงแล้ว จะเห็นได้ว่าธาตุทั้ง ๔ ต่างเจ็บไม่เป็น ป่วยไม่เป็น แต่จะออกฝนจะตกก็อยู่ในสภาพของมันเอง ในตัวคนเราก็กประกอบไปด้วยธาตุทั้ง ๔ นี้รวมกัน การที่มีความเจ็บปวดป่วยไข้อยู่ที่นั่นเนื่องมาจากตัวผู้รู้ คือจิต เข้ายึดถือด้วยอุปาทานว่าเป็นตัวเป็นตน เป็นของเขาของเรา เมื่อพิจารณาตามความเป็นจริงแล้ว ตัวผู้รู้คือจิตเท่านั้นที่ไปยึดเอามาว่าเจ็บว่าปวด ว่าร้อน ว่าเย็น หรือหนาว ฯลฯ ตามสภาพความเป็นจริงแล้ว สิ่งทั้งปวงเหล่านั้นไม่ได้เป็นอะไรเลย ดินก็คงเป็นดิน น้ำก็คงเป็นน้ำ ไม่มีส่วนรู้เห็นในความเจ็บปวดใด ๆ ด้วย เมื่อทำจิตให้สงบและพิจารณาเห็นสภาพความเป็นจริงแล้ว จิตย่อมเบือนห่างและวางจากอุปาทาน คือเว้นการยึดถือมั่นในสิ่งเหล่านั้น เมื่อละได้เช่นนี้ ความเจ็บปวดต่าง ๆ ตลอดจนจนความตาย ย่อมไม่มีตัวตน เพราะฉะนั้นหากทำจิตให้สงบ เป็นสมาธิแน่นแล้ว โรคต่าง ๆ ก็จะทุเลาหายไปเอง”

เมื่อพระอาจารย์ฝั้น อธิบายธรรมถวายสมเด็จพระมหาวิรวงศ์จบลงแล้ว สมเด็จพระ ๑ ได้พูดขึ้นว่า “เออ! เข้าทีดี” แล้วถามพระอาจารย์ฝั้นว่า “ในพรรษานี้ฉันจะอยู่ได้ตลอดพรรษาหรือไม่” พระอาจารย์ฝั้น ก็เรียนตอบไปว่า “ถ้าพระเดชพระคุณทำจิตให้สงบได้ดังที่อธิบายถวายมาแล้ว ก็รับรองว่าอยู่ได้ตลอดพรรษา แน่แน่นอน”

สมเด็จพระมหาวิรวงศ์ จึงมีบัญชาให้พระอาจารย์ฝั้น ไปจำพรรษาอยู่กับท่านที่จังหวัดอุบลราชธานี เพื่อจะได้ศึกษาธรรมให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นดังกล่าวแล้ว โดยพระอาจารย์ฝั้นได้เลือกเอาวัดบูรพาฯ เป็นที่จำพรรษา เพราะวัดนี้อยู่ฝั่งเดียวกันกับวัดสุปฏิภูมิฯ ที่สมเด็จพระ ๑ พำนักอยู่ การไปมาสะดวกกว่าวัดป่าแสนสำราญซึ่งอยู่ ทางฝั่งอำเภวารินชำราบ

วัดบูรพาฯ ที่ท่านเลือกพักมีเขตเป็นสองตอน ตอนหนึ่งเป็นสำนักเรียนพระปริยัติธรรม อีกตอนหนึ่ง เป็นป่า มีกุฏิหลังเล็ก ๆ อยู่ ๕-๖ หลัง สำหรับพระเถระอาศัยปฏิบัติธรรมโดยเฉพาะ พระอาจารย์ฝั้นได้เลือก เอาด้านที่เป็นป่าเป็นที่พักตลอดพรรษานั้น และได้หมั่นไปอธิบายธรรมปฏิบัติถวายสมเด็จพระมหาวิรวงศ์ที่ วัดสุปฏิภูมิฯ เกือบทุกวัน และด้วยอำนาจการปฏิบัติธรรมนั้น สมเด็จพระมหาวิรวงศ์ก็หายวันหายคืน ทั้งอยู่ ได้ตลอดพรรษาและล่วงเลยต่อมาอีกหลายปี

ทรงชมพระกรรมฐาน

- ชมว่าพระคณะกรรมฐานนี้เป็นผู้ปฏิบัติดีจริง ทั้งยังทำได้ดังพูดจริง ๆ •

สมเด็จพระมหาวิรวงศ์ (อ้วน ติสฺโส) ได้ออกปากยอมรับในความจริง และชมว่าพระคณะกรรมฐานนี้ เป็นผู้ปฏิบัติดีจริง ทั้งยังทำได้ดังพูดจริง ๆ อีกด้วย สมควรที่พระมหาเปรียญทั้งหลายจะถือเอาเป็นตัวอย่าง ปฏิบัติต่อไป ท่านได้กล่าวต่อหน้าพระอาจารย์ฝั้นด้วยว่า “ฉันเป็นพระอุปัชฌาย์ บวชพระบวชเถรมาจนนับ ไม่ถ้วนแต่ไม่เคยนึกสนใจ ตจปัญจกัมมัฏฐาน เหล่านี้เลย เพิ่งจะมาารู้ซึ่งในพรรษานี้เอง” พูดแล้วท่านก็นับ เกสา โลมา นขา ทนตา ตโจ แล้วถามพระอาจารย์ฝั้นว่า “นี่เป็นธาตุดิน นี่เป็นธาตุน้ำ นี่เป็นธาตุลม นี่เป็นธาตุไฟใช่ไหม” พระอาจารย์ฝั้นก็รับว่าใช่ จากนั้นท่านก็ปรารภขึ้นว่า ตัวท่านเองเปรียบเหมือนผู้บวชใหม่ เพิ่งจะมาเรียนรู้ เกสา โลมา ฯลฯ ความรู้ในด้านมหาเปรียญ ที่เล่าเรียนมามากนั้น ไม่ยังประโยชน์และความหมายต่อชีวิตท่านเลย ยศฐาสมณศักดิ์ ก็แก้ทุกข์ท่านไม่ได้ ช่วยท่านไม่ได้ พระอาจารย์ฝั้นให้ธรรม ปฏิบัติในพรรษานี้ได้ผลคุ้มค่า ทำให้ท่านรู้จักกัมมัฏฐานดีขึ้น

ในพรรษา พ.ศ. ๒๔๘๗ นั้น พระอาจารย์ฝั้นเกือบไม่มีเวลาเป็นของตัวเองเลย ทั้งนี้เพราะท่าน ได้ทำหน้าที่อุปัชฌาภพพร้อมกันถึง ๒ อาจารย์กล่าวคือ นอกจากกลางคืนจะต้องเข้าถวายธรรมแก่สมเด็จพระ มหาวิรวงศ์ ที่วัดสุปฏิภูมิฯ จากหัวค่ำไปจนถึงเวลาประมาณ ๔ ทุ่ม บางครั้งก็ถึง ๖ ทุ่ม จึงได้กลับวัดบูรพา แล้วพอเช้าขึ้นท่านก็ออกบิณฑบาตไปเรื่อย ๆ แล้วข้ามแม่น้ำมูลไปทางฝั่งอำเภวารินชำราบ ไปฉันเช้าที่ วัดป่าแสนสำราญ ฉันเสร็จก็ประกอบยารักษาโรคถวายพระอาจารย์มหาปิ่น ซึ่งปีนั้นกำลังอาพาธด้วยโรค ปอด อยู่ที่วัดป่าแสนสำราญ พระอาจารย์ฝั้นได้พยายามหาสมุนไพรต่าง ๆ มาปรุง แล้วกลั่นเป็นยาถวาย พระอาจารย์มหาปิ่น หยูกยาที่ทันสมัยก็ไม่มี เพราะขณะนั้นกำลังอยู่ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒

พระอาจารย์ฝั้น (ซ้าย) พระอาจารย์มหาปิ่น (กลาง) พระอาจารย์สิงห์ (ขวา)

สงครามโลกครั้งที่ ๒

- กลาดเคลื่อนไปด้วยทหารญี่ปุ่น •

เมื่อพูดถึงสงครามโลกครั้งที่ ๒ นำบันทึกไว้เป็นพิเศษในที่นี่ด้วยว่า การหยั่งรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าของพระอาจารย์ฝั้น ยังเป็นที่จดจำและประทับใจในบรรดาลูกศิษย์ลูกหาและบรรดาพุทธบริษัทจำนวนมากในจังหวัดอุบลราชธานีมาจนกระทั่งทุกวันนี้

ปีนั้นอยู่ในราวกลางพรรษา พ.ศ. ๒๔๘๗ จังหวัดอุบลราชธานีกลาดเคลื่อนไปด้วยทหารญี่ปุ่นซึ่งเข้าไปตั้งมั่นอยู่ จึงเป็นธรรมดาอยู่เองที่ฝ่ายสัมพันธมิตรจะต้องจัดจ้องทำลายล้าง โดยส่งเครื่องบินเข้ามาทิ้งระเบิดตามจุดยุทธศาสตร์อยู่เสมอ ชาวบ้านร้านถิ่นจึงพากันอพยพหลบภัยออกไปอยู่ตามรอบนอกหรืออำเภอชั้นนอกที่ปลอดภัยจากทหารญี่ปุ่น ในตัวเมืองอุบลฯ จึงเจียบเหงาลงถนัด จะหลงเหลืออยู่ก็เฉพาะผู้ที่มีความจำเป็นไม่อาจโยกย้ายหรืออพยพเท่านั้น ตกกลางคืนคนเหล่านี้จะนอนตาไม่หลับลงง่าย ๆ ต้องคอยหลบภัยทางอากาศกันอยู่เสมอ ปกติเครื่องบินฝ่ายพันธมิตรจะมาทิ้งระเบิดในราวอาทิตย์ละ ๒ หรือ ๓ ครั้ง ถ้าวันไหนเครื่องบินจะล่องล้ำเข้ามาทิ้งระเบิด พระอาจารย์ฝั้นจะบอกล่วงหน้าให้บรรดาลูกศิษย์ทั้งหลายรู้ก่อนอย่างน้อย ๒ ชั่วโมง เช่นในตอนเย็นขณะพระเณรซึ่งเป็นศิษย์กำลังจัดน้ำฉันน้ำใช้ถวายอยู่นั้น ท่านจะเตือนขึ้นว่า ให้ทุกองค์รีบทำกิจให้เสร็จไปโดยเร็ว แล้วเตรียมหลบภัยกันให้ดี คืนนี้เครื่องบินจะมาทิ้งระเบิดอีกแล้ว ภิษสามเณรทั้งหลายก็รับทำตามที่ท่านสั่ง พอตกกลางคืนก็มีเครื่องบินข้าศึกเข้ามาทิ้งระเบิดจริง ๆ

หลวงพ่อเทียน

บางครั้งในตอนกลางวันแท้ ๆ ท่านบอกลูกศิษย์ลูกหาว่าเครื่องบินมาแล้ว รีบทำอะไรให้เสร็จ ๆ แล้วรีบไปหลบภัยกันเสีย ทุกองค์ต่างมองตากันด้วยความงุนงง แต่อีกไม่นานนักก็มีเครื่องบินเข้ามาจริง ๆ ชาวบ้านชอบลู่จูงหลานเข้าไปหลบภัยอยู่ในบริเวณวัดเต็มไปหมด พระอาจารย์ฝั้นก็ลงจากกุฏิไปเตือนให้อยู่ในความสงบ และให้ภาวนา “พุทโธ พุทโธ” ไว้โดยทั่วกันทั้งเด็กและผู้ใหญ่

ออกพรรษาปี พ.ศ. ๒๔๘๗ เสร็จฤดูกาลกลืนแล้ว พระอาจารย์ฝั้นได้เข้านมัสการลาสมเด็จพระมหาวิรรวงศ์ ที่วัดสุปฏิหาราม ขอเดินทางไปสกลนคร อันเป็นจังหวัดบ้านเกิดของท่าน เพื่อบำเพ็ญกุศลทักษิณานุปทานอุทิศแด่บุพการี คือโยมบิดามารดา สมเด็จเจ้า ก้อนุญาต จากนั้นท่านได้ไปนมัสการลาพระอาจารย์สิงห์ กับพระอาจารย์มหาปิ่น ที่วัดป่าแสนสำราญ อำเภอวารินชำราบ แล้วไปลาญาติโยมพุทธบริษัท เสร็จแล้วท่านพร้อมด้วยพระภิกษุรูปหนึ่งสามเณรรูปหนึ่ง กับเด็กลูกศิษย์อีกคนหนึ่ง ได้ออกเดินทางจากอุบลราชธานี มุ่งหน้าไปสกลนคร

ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ น้ำมันเชื้อเพลิงขาดแคลนมาก รถยนต์โดยสารต้องใช้ถ่านแทน และมีวิ่งน้อยคัน พระอาจารย์ฝั้นได้พาพระภิกษุสามเณรและลูกศิษย์ นั่งรถโดยสารซึ่งใช้ถ่านเป็นเชื้อเพลิง ออกจากอุบลราชธานีตั้งแต่เช้าไปถึงอำเภอมุกดาหารจังหวัดนครพนม เมื่อเวลาประมาณ ๓ ทุ่มเศษ แล้วไปขอพักค้างคืนที่วัดศรีมงคล เข้ารุ่งขึ้นได้โดยสารรถคันเดิมไปพักค้างคืนที่วัดป่าเกาะแก้ว อำเภอรอดูพนม ซึ่งที่นั่นพระอาจารย์ฝั้น ได้พาคณะของท่านไปกราบนมัสการพระธาตุพนมด้วย แล้วได้กล่าวแก่พระภิกษุสามเณรและลูกศิษย์ว่า “ใครผู้ใดเดินทางผ่านมาถึงแล้วไม่แวะนมัสการองค์พระธาตุพนม คน ๆ นั้นนับว่าบาปหนา มีกรรมปกปิดจนไม่สามารถจะมองเห็นปูชนียสถานอันสำคัญ” ท่านเล่าด้วยว่า ก่อนนั้นบริเวณพระธาตุพนม เต็มไปด้วยป่ากรู้งรัง องค์พระธาตุก็เต็มไปด้วยเถาวัลย์ปกคลุม พระอาจารย์เสาร์กับพระอาจารย์มั่น สมัยยังหนุ่มแน่นเมื่อเที่ยวธุดงค์ ถึงที่นั้นก็มักจะนำญาติโยมไปรื้อเถาวัลย์ออกและถากถางป่ารอบ ๆ บริเวณจนสะอาด

(คัดจากหนังสือชีวประวัติและปฏิปทาพระอาจารย์ฝั้น อาจาโร)

เฟ่งกลิ่น

- หลวงปู่ฝั้นท่านดำหนิท่านว่า “พระอะไรไปเที่ยวหาหักกิ่งไม้” •

หลวงพ่อก็ไปเฟ่งต้นมะพร้าวให้มันหัก เฟ่งกิ่งพะยอมมันหัก ก็ในขณะที่เฟ่งดูนี้ เราก็ไม่ได้ใช้พลังจิตอะไรทั้งนั้นแหละ เพียงแต่นึกว่าต้นมะพร้าวต้นนี้นะ มันบังหน้าจั่วศาลา มองไม่เห็นเทพพนม เทวดาช่วยตัดออกให้ด้วย พอเสร็จแล้ว โอ้ย! มันจะหักทับหัว ก็เดินหนีไป พอไปพ้น พอเดินไปห่างจากที่ยืนอยู่นี้ ประมาณสัก ๒ วาเศษ ๆ ต้นมะพร้าวมันก็หักลงมาทับ ตรงทะเลายมัน ทะลายผลมะพร้าวทับตรงที่ยืนรอยเท้ายืนพอดี

ครั้งที่ ๒ ยายพวงไปได้กลดซึ่งเป็นมรดกของหลวงปู่พระครูวิโรจน์รัตโนบล (บุญรอด นนฺตโร) วัดทุ่งศรีเมือง มากี่เอามาให้ ทีนี้เราก็ชื่นชมยินดีกับมรดกของครูบาอาจารย์ ก็เอากลดไปห้อยกิ่งพะยอม

ไปนั่งสมาธิอยู่ นั่งอยู่ได้ประมาณชั่วโมงเศษ ๆ พอเลิกนั่งสมาธิมองดูกลด โอ้ย! กิ่งพะยอมมันจะหัก ก็หุบเอากลดแล้วก็เดินขึ้นบนกุฏิ ซึ่งมันอยู่ห่างกันประมาณ ๔-๕ วา พอไปเหยียบบันไดขั้นแรก กิ่งพะยอม ก็หักโครมลงมา

หลวงปู่ฝันท่านดำหนิ ท่านว่า “พระอะไรไปเที่ยวหาหักกิ่งไม้” “เฮ้อ! นึกเฉย ๆ มันจะเป็นอาบัติอยู่ หรือ” “มันก็เป็นนะซิ มันมีเจตนา” นึกให้ตันมะพร้าวมันหัก มันก็หัก นึกให้กิ่งพะยอมหักมันก็หัก อภินิหารของการปฏิบัติธรรมนี้ เวลามันเกิดมันน่าหลงจริง ๆ นะ นอกจากมันจะเกิดอะไรแปลก ๆ ขึ้นมาให้เราหลงมัน

มันยังมีอีกสิ่งหนึ่งมันอันตรายมากที่สุด คือเพศตรงข้าม พุดกับใครไม่ได้เลยทีเดียว ภายหลังมานี้นึก ว่าถ้าขึ้นเล่นต่อไปมันอันตราย ก็เลยห่าง ๆ หน่อย..

อาจารย์ที่สอนวิชาสะกดจิตท่านก็เตือนว่ามาเรียนฝึกสะกดจิตแล้วทำให้เพศตรงข้ามมันติดอกติดใจนะ แล้วไม่เฉพาะแต่เรียนสะกดจิต พระรัตนตรัยนี่ถ้าใครภาวนาเก่ง ๆ มีภูมิจิตภูมิใจ สาว ๆ มันติดมันอันตราย ลูกสาวพญามาร นางคันทนา นางราคา นางอรดี พระพุทธเจ้าจะเสด็จออกทรงผนวชพวกนี้ มันจะไปสกัดกัน ไปพุดยั่วชวน ชักชวนให้หลงผิด คือมันกิเลสในใจนั่นแหละมันปรุงแต่งขึ้นมาเองด้วย แล้วมันก็เป็นธรรมชาติของสมาธิ สมาธินี้มันมีพลังอันหนึ่งคือความเมตตา ความเมตตานี้มีพลังสูง

หลวงปู่เคยใช้พลังเพ่งหลอดไฟแตก เพ่งกิ่งมะพร้าวหัก จนหลวงปู่ฝันต้องเตือนว่าเป็นอาบัติ หลวงปู่แย้งว่าไม่ได้หักด้วยมือจะปรับอาบัติด้วยหรือ หลวงปู่ฝันบอกว่าเมื่อมีเจตนาที่ต้องเป็นอาบัติ

หมอไมเคิล โยมอุปฐาก

- สะกดจิตนี้มันใกล้กับสมาธิก็เลยลองเรียนดู •

ปาโยมอุปฐากของหลวงปู่คนหนึ่ง เป็น ดร.แผนกเภสัช (หมอไมเคิล แฟรงฟอร์ด) เรียนจบจาก มหาวิทยาลัยประเทศอังกฤษ ท่านเป็นชาวอังกฤษ แล้วมาได้ภรรยาคนไทยอยู่ที่เมืองอุบลฯ มาเป็นโยมอุปฐากของหลวงปู่ ท่านชักชวน ๑. ให้เรียนการผลิตยา จะสอนให้หมดทุกสิ่งทุกอย่าง ๒. ให้เรียนภาษา ๓. ให้เรียนสะกดจิต สองอย่างแรกหลวงปู่ไม่เอา เพราะตอนนั้นกำลังเคร่ง เรื่องโลก ๆ นี้เราไม่เอาแล้ว แต่สะกดจิตนี้มันใกล้กับสมาธิของเรา ก็ลองเรียนดู

เขาอธิบายเหตุผลให้ฟังว่าการสะกดจิตกับการทำสมาธิของท่านมันคืออันเดียวกัน สมาธิที่ท่านปฏิบัติอยู่นี้มันเป็นหลัก เป็นจุดยืน แต่การสะกดจิตนี้เราสามารถที่จะเอาพลังจิตไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างอื่นได้ เช่น การรักษาโรคภัยไข้เจ็บ เป็นต้น ทีนี้ หลวงปู่ก็ตกลงใจเรียนกับเขา เขาก็สอนให้ ก็ได้ปฏิบัติตามที่เขาสอนแล้วก็เกิดผลสำหรับตัวเองได้บ้าง คือสามารถรักษาวัณโรคหายได้ หลวงปู่เป็นวัณโรคตั้งแต่อายุ ๒๓ ปี ทีนี้พอดอกเตอร์ท่านนี้มาสอนวิชาสะกดจิตให้ ท่านก็แนะวิธี แนะนำวิธีที่จะใช้พลังจิตสำหรับรักษาโรคก็พยายามปฏิบัติตามมา

มาภายหลังหลวงปู่มาคิดว่า **หลักจิตหลักใจของเราก็มี คือสมาธิแบบพระพุทธเจ้า ก็เลยเลิกสิ่งเหล่านั้น** แล้วก็มาปฏิบัติทางสายของพระพุทธเจ้าอย่างเดียว แล้วการสะกดจิตก็ไม่ได้ทำแล้วเต็ยวันนี้

หลวงพ่อบุญรอด

ทีนี้เพราะอาศัยมรดกที่ท่านมอบให้ เวลานี้เราสอนกรรมฐานกันสำนักไหน สอนแบบไหน ๆ พอฟังแล้ว หลวงพ่อรู้หมดว่าสำนักนี้เล่นสะกดจิต สำนักนี้เล่นสายตรง พวกเล่นสะกดจิตนี้เราจะมีอาจารย์ควบคุมให้บริการภาวนาอย่างนี้ ให้ทำจิตอย่างนั้น ให้น้อมไปอย่างนี้ ๆ **เพราะฉะนั้นการปฏิบัติสมาธิแบบพระพุทธเจ้านี้ คือสร้างจิตให้เป็นอิสระไม่ตกอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใด**

อย่างไรก็ตามวิชาเหล่านี้เป็นเพียงเครื่องเล่นเท่านั้น เมื่อสอนแนวปฏิบัติทางจิตแล้ว หลวงพ่อจะย้ำการปฏิบัติเพื่อความเป็นอิสระของจิต หลวงพ่อวางแนวให้คนทั้งหลายปฏิบัตินี้ เป็นแนวทางที่ปฏิบัติให้ทุกคนสร้างจิตของตนให้มีพลังเป็นอิสระของตัวเอง ไม่ตกอยู่ใต้อำนาจของใครทั้งสิ้น

โยมขอให้สัก

- คน ๆ นี้เป็นอะไรชั่วชีวิตหนึ่ง เป็นเพียงครั้งเดียว จะไม่ยอมเป็นซ้ำครั้งที่สอง •

อาหลวงพ่อนี้ยังเป็นห่วงเลย ตอนที่เห็นพระยังหนุ่ม ๆ อยู่ เมื่อสักมานี้จะทำอย่างไร จะมีอะไรอย่างไร เป็นห่วง “อย่ามาเป็นห่วงเลย คน ๆ นี้เป็นอะไรชั่วชีวิตหนึ่ง เป็นอะไรนี้ เป็นเพียงครั้งเดียว จะไม่ยอมเป็นซ้ำอีกถึงครั้งที่สอง”

โยมบวชก็อาราธนาให้สัก โยมอุปัฏฐากป่าไมเคิลที่อุบลฯ ก็นิมนต์ให้สัก โยมบวช (ดร.ประจวบ บุณนาค อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข) ก็ไม่มีลูก โยมอุปัฏฐากป่าไมเคิลก็ไม่มีลูก ทีนี้โยมบวชนี้ท่านเป็นรัฐมนตรี เมื่อก่อนนี้เข้ารับราชการนี้จะจับยัด จับใครยัดเข้าที่ตรงไหนมันก็ได้ไม่ต้องสอบแข่งขัน ท่านบอกว่าสักชะ โยมกำลังมีบุญบารมี มาทำราชการสตาร์ทที่แรกได้เดือนละ ๓๐ บาท สมัยนั้น ๓๐ บาทนี้สูงนะเงินเดือนสมัยนั้น แล้วก็มาเรียนวิชาใดพิเศษประกอบเข้าไปมันจะก้าวหน้าไปเอง ตอนนั้นหลวงพ่อยุ่ ๒๒ ปี ๒๒ นี้เขาเรียนมหาวิทยาลัยยังไม่จบหรอก ก็เลยบอกท่านว่า อาตมาตั้งใจแล้วว่าบวชไม่สัก

คุณยายทองมีเป็นโยมอุปัฏฐาก ทีนี้พ่อตาของหมอไมเคิลนี้เป็นน้องชายของคุณยายทองมี ทีนี้พวกตระกูลนี้เลยมานับถือหลวงพ่อเป็นลูกเป็นหลานหมดทั้งตระกูล

ท่านขอให้หลวงพ่อสักไปเป็นลูก..จะยกบ้านขายยาให้ มีลูกเลี้ยงของท่านคนหนึ่งอยู่อำเภอพิบูลฯ ไปเจอกันมันยังพูดอยู่เลย มันว่า..พระองค์นี้เก่ง จับไม่อยู่เลย ..แกชื่อสำเนียง

หลวงพ่อก็ไม่เคยคิดว่าจะมีใครรักเรา เกิดมาในชีวิตนี้หลวงพ่อยึดหลักอะไรที่จะไม่ให้ใจฝากใฝ่จะสักมาครองเรือนเป็นฆราวาส เพราะว่าหลวงพ่อมันเห็นทุกข์ตั้งแต่รู้เพียงสามา อยู่ ๆ จิตมันฉุกคิดขึ้นมาว่าขึ้นชื่อว่าทายาททุกข์ฉันจะไม่ให้มันมีแล้วในชีวิตนี้ เราเกิดมาอายุ ๕ ขวบ พ่อแม่ก็ตายจาก ยังดิ้นะพ่อเราแม่เรายังมีพี่น้อง ยังเก็บมาเลี้ยง เราเป็นตัวคนเดียวถ้าสมมุติว่าไปมีไว้ พ่อมันก็ตายแม่มันก็ตาย ใครจะรับเลี้ยงลูกเราสงสารลูกบุตรที่มันจะเกิดมาทีหลัง

สิ่งรบกวนที่ร้ายแรงที่สุดในสมัยที่เป็นพระหนุ่ม พอนั่งบิบบลงไป นึกถึงหน้าสาว ๆ แล้ว เอาแล้วได้เรื่องแน่ ตัวนี้แหละตัวร้ายที่สุด ก็เลสของใคร แต่ทีนี้จะดีก็อยู่ที่ตรงนี้ จะชั่วก็อยู่ที่ตรงนี้แหละ พระจะเอาตัวรอดได้หรือหนีไม่ได้ก็อยู่ที่ตรงนี้แหละ เพราะฉะนั้นถ้ากิเลสตัวนี้ไม่มีอำนาจเหนือจิตเหนือใจแล้ว พระคงบวชไม่สักกันสักองค์